

KISKUTYA-SIRATÓ

(Mufika emlékére)

Ugatnak a kutyák az éjszakában.
A mi kutyánk miért nem fut elénk?
Angyalhajás szalaggal a nyakában
alszik a hó alatt megbújva lágyan:
Mindhiába szölongatjuk szegényt.

* * *

Szegény kicsi kutyánk, most elsíratlak,
ahogy kutyát senki sem síratott ;
nagy fájdalom jajjai égre csapnak,
legyen ez nyugtatód és vigaszod.
Rég nem éreztem sírást ily igaznak.
Elsíratlak, hogy többé sohse kelljen
sírnak érted, kiömlött vérű test,
ki most is itt járkálsz, mint kicsi szellem,
hogy vigasztald házunkat az ürest,
míg roncsolt tested künt hever a kertben.
A párna, melyen ültél, tán meleg még,
a csirkecsontok még a papíron,
kis tányérodiban vár-vár jó tejceskéd
s én már gondolkozom a kis síron,
melyben elporlad majd széttört fejceskéd.

A lelkeket most is zihálva rázza
az a rettentő tompa reccsenés,
s a ronda autó fantom-suhanása —
leírására ember-szó kevés:
e pillanatnak tán megölne mása!
Jaj, ott hevert bolondos kicsi tested
és mi egymást szaggattuk oktalan,
sokáig húnyt szemmel maradva vesztig ;
a véred azalatt mint a higany
kifolyt s az útra V-betűt eresztett.
Igy jelezted, hogy mindörökre Véged,

a halálba táruló Végtelent ;
 s e Vér-betű ott úgy szemembe égett,
 hogy mindig látni fogom odabent
 s a hegyiben holtan feküdni téged.

Ó a kezek, amelyek símogattak,
 a drága női kéz, mely testedet
 annyit babusgatá, hogy néha annak
 már-már irígye lettem — a kezek,
 mint fájdalmas száj, vállamba haraptak.
 Most is itt ég, mint matróz-tetoválás,
 s néha most is fülembe szúr a hang,
 a zokogó vád, mellyel ott a párás
 úton sirattad a boldogtalant.
 Ne sujtson minket több ilyen halál-gyász!
 A megsemmisülés úgy meglegyintett,
 oly szörnyű volt a figyelmeztetés,
 hogy aki azután lát vala minket,
 hiheté vala: szörnyű temetés,
 rokon-halál duvasztja lelkeinket.

Én kellett végre férfimód kiálljak ;
 bokorba vittem langyos tetemét,
 ne bántsák, bámulják, kik erre járnak ;
 a vére folyt, meleg volt és sötét,
 hasa fehérlett, mint halott sirálynak.

S hogy összeforrtunk ott a fájdalomban,
 ahogy gyönyörben tán nem is lehet.
 Levágott a halál, mint szörnyű bomba,
 egymásba roppantott a rettenet ;
 egyek leszünk már gyászban, vigalomban.

Én később egyedül utána mentem
 és hazavitem borzongva szegényt ;
 otthon a rémitő, fekete csendben
 zokogás kelt a hír visszhangjaként:
 omló női könnyek vádoltak engem.
 Szegény kutyuskám, én most eltemetlek —

mondogattam búcsúztatván sután ;
 többet értél, mint egy állatsereglet ;
 s mennyi tréfád volt, kis halott kutyám,
 mennyi meleget árasztott a tested!
 Tudtál csücsülni s kéregetni szépen,
 csónak hegyéből nézted a vizet,
 incselkedtél a szeretők ölében,
 tündérkedvén, mint édes amoretta,
 szerelmünk gyönyörű nyár-idejében.

Kegyetlen végzet! így rabolsz bennünket,
 hogy emlék-hordozónkat elveszed?
 Micsoda megtorlás, micsoda bűnnek
 alattomos büntetése lehet,
 hogy így lőn szörnyű gyász e csendes ünnep?

Most el fogok temetni egy kazettát,
 kincssel teli emlék-iskátulyát ;
 (Az ember élteben annyit temet, hát
 temessen el néhány kedves kutyát,
 melyek imént még kezét nyalogatták) —
 most el foglak temetni — mondogattam
 és dolgoztam a citrom hold alatt,
 mely reszketett a nyírfán fennakadva ;
 vágta ásóm a csúf őszi sarat
 s halott levél siseregett alattam.

S mikor elkészült csúf fekete gödre,
 leoldoztam véres nyak-madzagát
 s helyére szép angyalhajat kötöttem,
 hadd fusson így az angyalokhoz át,
 édes kezek cirógassák örökre!

* * *

Ugatnak a kutyák az éjszakában.
 A mi kutyánk többé nem fut elénk ;
 angyalhajas szalaggal a nyakában
 alszik a hó alatt megbújva lágyan,
 ölünkbe már nem ültetjük szegényt.